

Mirjam van Schijndel blogt over koken, bakken en asperge(r)s. Dat laatste verwijst naar haar dochter met autisme.

Van ontkenning naar acceptatie en verandering

Mirjam moest letterlijk haar enkel breken - stilstaan - om te beseffen dat ze het als moeder helemaal anders moest gaan doen.

Mijn eerste kennismaking met 'autichef' Mirjam van Schijndel is een virtuele, wanneer ik haar blogs lees over koken, bakken en asperge(r)s. Met humor schrijft ze over het wel en wee van een moeder die een gezin met een autistisch kind draaiend houdt. De keuken dient als metafoor voor haar gezin; de asperge(r) is Esther, haar dochter met autisme.

Nieuwsgierig naar de vrouw hierachter maak ik een paar dagen later kennis met Mirjam (39) uit Best. Ze is getrouwd, moeder van twee dochters en verpleegkundige. Ze zorgt graag voor anderen, is een makkelijke prater ook, doortastend en positief ingesteld. Het zijn eigenschappen die haar ver brachten, dacht ze, ware het niet dat ze op het verkeerde spoor zat.

Ze vertelt uitvoerig en liefdevol over haar oudste dochter Esther, nu elf jaar. Alles ging en gaat anders bij Esther. Als baby huilde ze veel en was ze heel onrustig. Haar lastige gedrag werd door anderen weggewimpeld met opmerkingen als 'dat gaat wel over'. Mirjam wilde graag geloven dat haar dochter een gewoon meisje was, maar iedere dag bewees het tegendeel. Esther bleef onrustig, ook toen ze met vier jaar naar school mocht.

"Zolang ik haar thuis liet overblijven en zij zich kon ontladen, ging het redelijk. Je zag niets aan haar: naar buiten toe was ze opgewekt, goedgebekt, slim. Haar gemopper en woedeaanvallen kwamen er alleen thuis uit: bij mij, want dat was veilig. En ik dacht 'als ik maar genoeg mijn best doe, haar zoveel mogelijk ont-prikkel, dan komt het vast wel goed'. Ik wilde dat ze dingen leuk vond die kinderen normaal gesproken leuk vinden: afspreken, op schoolreisje, naar een feestje. Dus ik regelde speelafspraken, ging mee op schoolreisjes, probeerde allerlei hobby's samen met Esther uit. Met mijn compensatiegedrag probeerde ik het anders zijn van Esther te verbloemen. Op school kregen we bovendien te horen dat het een probleem van thuis was, op school kwam Esther overwegend goed mee. Thuis moest iedereen zich naar haar voegen. Met mijn geduld heb ik dat heel lang kunnen volhouden", vertelt Mirjam. "Maar de maat was vol toen ik inzag hoe erg onze jongste dochter onder de situatie leed. Alle aandacht ging naar haar zus."

Na uitvoerige onderzoeken bij het centrum voor kinder- en jeugdpsychiatrie Herlaarhof werden bij Esther ADHD en het syndroom van Asperger vastgesteld, een vorm van autisme die gepaard gaat met een normale of hoge intelligentie. "Eerst was er opluchting, maar daarna kwam ook het besef: je kunt het niet genezen. Desondanks kregen we wel een richting, dingen vielen op hun plek. Met dat etiketje werden we serieuzer genomen en dankzij de inzet van de groepsleerkracht kwam er een behandelplan."

Het leek goed te gaan, wederom omdat Mirjam bleef bijspringen waar ze kon. Dat haar rol niet klopte, kreeg ze pas in de gaten bij het zien van Het beste van Kees, een documentaire over een autistische man (44) die nog compleet afhankelijk is van zijn ouders, tachtigers. "Ik realiseerde me dat als ik wegviel Esther nergens zou zijn. Met mijn goede bedoelingen hielp ik haar niet om zelfstandig te worden. Ik moest mijn kind loslaten, ook al ging dat tegen mijn natuur in."

Vier maanden lang ging Esther naar de dagopvang bij Herlaarhof. Ik kreeg te horen: 'wij begrijpen niet dat u dit thuis zo lang heeft volgehouden'. Daarna kwam alles eruit, dagen heb ik gehuild. En ik brak mijn enkel, niets kon ik meer naar mij toetrekken. Mijn man kreeg de ruimte om dingen op te pakken. We zijn erdoor veranderd, gaan nu anders met Esther om. Ze heeft een plek op het speciaal onderwijs. Iedereen is er beter van geworden."

'Ik realiseerde me dat als ik wegviel Esther nergens zou zijn. Met mijn goede bedoelingen hielp ik haar niet om zelfstandig te worden'